

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen JUDr. Bc. Norbertem Naxerou, advokátem se sídlem Politických vězňů 1531/9, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2023, č. j. 64 A 5/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2023, č. j. KUJCK 38894/2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný k odvolání žalobce změnil část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 1. 2023, č. j. SO/17465/2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání tří přestupků, a to:

- a) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 8. 2022 v 8:55 hodin na silnici I/3, v k. ú. Boršov nad Vltavou, směrem k obci Kamenný Újezd, řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky X, kdy danému vozidlu byla (na úrovni objektu Na Planýrce č. p. 170, Boršov nad Vltavou) rychloměrem LaserCam4 obsluhovaným proškoleným policistou naměřena rychlost 140 km/h, přičemž mu po zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ byla prokázána rychlost jízdy 135 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 45 km/h;

- b) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením povinnosti dle § 6 odst. 8 téhož zákona, v návaznosti na § 6 odst. 7 písm. a) a písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že při následné silniční kontrole na sjezdu k obci Kamenný Újezd na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla;
- c) přestupku dle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 17 odst. 1 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že při uvedené kontrole na výzvu policisty nepředložil zelenou kartu.

[2] Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Tvrdil, že již v řízení u krajského soudu namítal, že správní orgán prvního stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces, protože se nezabýval zjištěním jeho totožnosti a dále tím, že se nevyjádřil k jeho námitkám a zkrátil jej tak v jeho právu předkládat tvrzení a důkazy na svou obhajobu a žalovaný tento postup schválil. Krajský soud následně nesprávně konstatoval, že stěžovatelova procesní práva nebyla porušena. Trval na tom, že na místě vůbec nebyl, k čemuž navrhoval výslech jeho spolupracovníků. Policisté neměli k dispozici občanský průkaz ani řidičský průkaz stěžovatele, tudíž je ověření jeho identity nespolehlivé a spekulativní, a proto nebylo dostatečně prokázáno, že vozidlo opravdu řídil. Policista nenatočil videozáznam služební videokamerou, ale na svůj mobilní telefon. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není zmíněn záznam telefonického hovoru, který měli policisté uskutečnit směrem k jeho spolupracovníkům, aby ověřili jeho totožnost. Nesouhlasil s tvrzením soudu, že vyžádání předmětného záznamu by bylo pro účely řízení o přestupku bezpředmětné. S argumenty krajského soudu nesouhlasí a zdůraznil, že soud nerespektoval zásadu presumpce neviny, neboť stěžovateli nebylo prokázáno, že byl osobou kontrolovanou hlídkou dopravní policie. Krajský soud se rovněž nevypořádal s námitkou, že policisté neměli měřit v zatáčce v předjížděcím pruhu. I když dopravní předpisy nestanoví zvláštní rychlost pro předjížděcí pruhy, měření v tomto místě je

pokračování

nesmyslné ze samé podstaty věci. Předjížděcí pruhy jsou na silnicích budovány proto, aby rychle jedoucí vozidla mohla předjíždět pomalu jedoucí vozidla. Nesouhlasil ani se závěrem soudu o nepodjatosti úřední osoby. Byl přesvědčen, že úřední osoby mohou být podjaty, i pokud stěžovatele osobně neznají. Důvodem pro podjatost může být i chování řidiče vozidla. Tvrzení krajského soudu, že úřední osoba nebyla podjatá, tedy nebylo dostatečně prokázáno a ani odůvodněno. Ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány i krajský soud vycházely z ustálené judikatury a v napadených rozhodnutích pak nelze shledat žádná pochybení. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a napadený rozsudek. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti, příp. zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[8] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 14. 7. 2021, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-33). Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již zdejší soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto kasační soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39.

[9] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo

2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V projednávané věci proto zdejší soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Krajský soud v rámci vymezeném uplatněnými žalobními body přezkoumal postup správních orgánů a dospěl k přezkoumatelnému závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, v rozhodnutí popsaly, ze kterých důkazů vycházely a tyto důkazy prokazovaly skutek, o kterém správní orgány vyslovily svůj závěr.

[12] Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce o vadě řízení před správními orgány. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí žalovaného nelze považovat ani za nepřezkoumatelné či jinak vadné. Odpovídá konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25. Součástí správního spisu jsou listinné podklady, které umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr o skutkovém stavu věci.

[13] Stěžejním je v otázce ztotožnění osob Policií ČR § 63 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého

pokračování

se prokázáním totožnosti rozumí prokázání jména (popřípadě jmen), příjmení a data narození, popřípadě dalších údajů. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti. Dále dle § 63 odst. 2 písm. a) téhož zákona je policista oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu podezřelou ze spáchání trestného činu nebo přestupku.

[14] Z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že totožnost lze ověřit i bez předložení dokladu totožnosti. Podle stávající právní úpravy není stanovena povinnost mít doklad totožnosti při sobě. Předložení občanského průkazu proto není nezbytnou podmínkou ztotožnění osoby. Tento závěr má oporu v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Obdobnou situaci se zabýval zdejší soud i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 236/2015-36, kde uvedl, že „[ž]alobkyně byla po odmítnutí prokázání své totožnosti předložením občanského průkazu policisty poučena, že postačí, pokud jim sdělí své jméno, příjmení a datum narození“, a dovodil, že „[p]olicisté tedy žalobkyni umožnili alternativní, nejméně zatěžující, způsob ověření totožnosti, který by umožňoval pokojný průběh splnění její povinnosti i bez fyzického předložení úředního dokladu totožnosti“. Uvedené lze aplikovat i na situaci týkající se řidičského průkazu. Řidič vozidla na místě spáchání přestupku uvedl policejní hlídce své osobní údaje – jméno, příjmení a datum narození, policisté stěžovatele jako řidiče ztotožnili, a to mj. i na základě fotografie, což se podává i ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které byly provedeny při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 12. 10. 2022. Ve správním spise je rovněž založen výpis z evidenční karty řidiče, který obsahuje fotografii stěžovatele. Proto nelze mít pochyb o způsobu ztotožnění řidiče. Není rovněž rozhodné, jakým způsobem byl policistou pořízen videozáznam, neboť způsob jeho pořízení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K námitce, že správní orgány v napadených rozhodnutích nezmínily záznam telefonického hovoru policisty do zaměstnání stěžovatele (který se uskutečnil před sdělením osobních údajů) a ani si jej nevyžádaly, zdejší soud uvádí, že ani tato souvislost nezpochybňuje, že k zjištění totožnosti stěžovatele došlo.

[15] Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku porušení procesních práv stěžovatele. Je třeba zdůraznit, že správní orgán není povinen účastníkům v průběhu správního řízení sdělovat eventuální důvody konečného rozhodnutí. Za tímto účelem mají účastníci řízení na základě § 36 odst. 3 správního řádu právo seznámit se s obsahem spisového materiálu a k tomuto se vyjádřit. Stěžovateli byla opakovaně dána možnost zúčastnit se ústních jednání konaných ve dnech 12. 10. 2022 a 4. 1. 2023, ani jednoho se však nezúčastnil. Spolu s předvoláními byl vždy rovněž poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Je tak třeba uzavřít, že stěžovateli byl poskytnut dostatečný prostor pro uplatňování procesních práv. Zdejší soud považuje shromážděné důkazy za dostatečné, správní orgány dostaly požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[16] Ke způsobu měření zdejší soud v souladu se závěry krajského soudu konstatuje, že laserové měřiče rychlosti nejsou omezeny na měření pouze na přímých úsecích. Žalovaný přitom podrobně vysvětlil, že laserový paprsek v případě měření v zatáčce svírá s dráhou vozidla určitý úhel, přičemž tato skutečnost žádným způsobem nemůže

zapříčinit zkrácení na právech řidiče, neboť takový způsob měření může pouze vyvolat tzv. cosinus efekt, kdy zaznamenaná rychlost vozidla je vždy o něco nižší než skutečná rychlost jízdy měřeného vozidla. Přestupek stěžovatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 45 km/h byl spolehlivě zjištěn provedeným dokazováním, a to záznamem z radaru, platným ověřovacím listem, oznámením přestupku, fotografiemi a výslechem policisty. Obstojí proto odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se měření v zatáčce. Ze spisového materiálu rovněž jednoznačně vyplývá (z fotografií v něm obsažených), že viditelnost mezi měřícím zařízením a měřeným vozidlem byla dobrá. Nevystal proto důvod spekulovat, zda bylo vozidlo možné nepřetržitě sledovat po celou dobu měření. Argumentaci stran pruhu určeného k předjíždění zdejší soud shledal nepřipadnou, neboť nedodržení maximální možné předepsané rychlosti nelze ospravedlnit zcela obecným tvrzením, že by bylo jinak „*zcela nemožné předjíždět pomalu jedoucí vozidla.*“

[17] K tvrzené podjatosti úřední osoby Nejvyšší správní soud ve stručnosti uvádí, že stěžovatel sám uvedl, že se s úřední osobou nezná a z obsahu spisu rovněž nebylo lze dovodit poměr úřední osoby k věci či k účastníkům řízení.

[18] Závěry krajského soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi a Nejvyšší správní soud k nim nemá výhrady. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). V nyní projednávaném případě judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky, především pokud jde o prokazování totožnosti pachatele přestupku.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2024

David Hipšr
předseda senátu